

Al llarg de la temporada 2008-2009, la programació del Teatre Lliure ha ofert una bona mostra de la dramaturgia britànica de la segona meitat del segle xx: *Jugar amb un tigre*, de Doris Lessing (1958); *Traïció*, de Harold Pinter (1979); *L'home dels coixins*, de Martin McDonagh (2003) i *Rock'n'roll*, de Tom Stoppard (2006).

Aquesta coincidència ens ha fet reflexionar, una vegada més, sobre l'excelsa potència de la tradició dramaturgica britànica. Una tradició que va tenir un esclat important amb la fundació del Royal Court Theatre l'any 1956, amb els Angry Young Men (la generació coneguda com a Joves Homes Irats); que ha donat mestres indiscutibles de la dramaturgia europea com els mateixos Pinter i Stoppard; i que va tornar a assolir un punt àlgid als anys 90, amb una nova generació d'autors que ràpidament es van col·locar a primera línia de foc de l'autoria internacional. (I seria interessant preguntar-se fins a quin punt aquesta vegada són Joves, Homes, o Irats). Aquesta nova fornada, dominada per la figura tràgica i emblemàtica de Sarah Kane, ha sacsejat l'escriptura dramàtica contemporània fins avui mateix.

És per això que hem volgut explorar des de dins aquest territori tan fèrtil. I per fer-ho, hem volgut comptar amb tres punts de vista ben diferents: el de la dramaturgia, el de la posada en escena i el de la crítica teatral. Avui, us proposem avui tres mirades particulars sobre aquest arc que recorre la segona meitat del segle xx al teatre britànic, tant en la renovació de les formes com en els continguts, sempre marcats per un característic èmfasi

polític i social. Però no hem volgut adoptar una perspectiva acadèmica o històrica, sinó mantenir-nos sempre connectats amb allò que ens defineix: la urgència de l'escenari. És per això que partim de l'extrem més actual, el teatre dels nostres dies, per moure'ns progressivament cap a la pràctica teatral i acabar amb la generació dels grans clàssics vius.

Aleks Sierz, estudiós, analista teòric i autor del llibre de referència sobre el teatre britànic dels anys 90, *In-Yer-Face Theatre*, ens planteja una panoràmica dels autors i les propostes d'avui mateix, seguint l'ona expansiva d'aquest teatre que es podria traduir com a “descarat”, “fet a cara descoberta” o fins i tot “sense pèls a la llengua”. Roxana Silbert, directora d'escena i Directora Artística de la companyia independent Paines Plough, ens descriu la pràctica escènica en un sistema complex, on els autors estan vinculats als muntatges, a tallers i projectes de recerca, a companyies de repertori, a encàrrecs i al públic. Finalment, Michael Billington, sens dubte el crític més influent del teatre londinenc de les últimes dècades, ens porta directament a les fonts, amb la seva perspectiva única, d'amic i biògraf, sobre Harold Pinter.

Abans de deixar-vos amb el testimoni d'aquestes tres mirades, només ens queda agrair el suport del British Council, com també la col·laboració de María Delgado, crítica i estudiosa del teatre europeu contemporani, en l'organització d'aquesta trobada. I dedicar aquests dies de reflexió, que voldrien ser també font d'idees i d'inspiració, al mestre Harold Pinter, desaparegut la nit de Nadal del 2008.

INTRO

INTRO

A lo largo de la temporada 2008-2009, la programación del Teatre Lliure ha ofrecido una buena muestra de la dramaturgia británica de la segunda mitad del siglo xx: *Jugar amb un tigre*, de Doris Lessing (1958); *Traïció*, de Harold Pinter (1979); *L'home dels coixins*, de Martin McDonagh (2003) y *Rock'n'roll*, de Tom Stoppard (2006).

Esta coincidencia nos ha hecho reflexionar, una vez más, sobre la excepcional potencia de la tradición dramática británica. Una tradición que tuvo una importante explosión con la fundación del Royal Court Theatre en 1956, con los Angry Young Men (la generación conocida como Jóvenes Hombres Airados); que ha dado maestros indiscutibles de la dramaturgia europea como los citados Pinter y Stoppard; y que volvió a un punto álgido en los años 90, con una nueva generación de autores que rápidamente ocuparon la primera línea de fuego de la autoría internacional. (Sería interesante preguntarse hasta qué punto esta vez también eran Jóvenes, Hombres, o Airados). Esta nueva hornada, dominada por la figura trágica y emblemática de Sarah Kane, ha sacudido la escritura dramática contemporánea hasta el día de hoy.

Es por ello que hemos querido explorar desde dentro este fértil territorio. Y para hacerlo, hemos querido conocer tres puntos de vista distintos: el de la dramaturgia, el de la puesta en escena y el de la crítica teatral. Así pues, proponemos hoy tres miradas particulares sobre este arco que recorre la segunda mitad del siglo xx en el teatro británico, tanto en la renovación de las formas como en los contenidos, siempre marcados por un característico énfasis político y social. Pero no

hemos querido adoptar una perspectiva académica o histórica, sino mantenernos siempre conectados con aquello que nos define: la urgencia del escenario. Es por eso que empezamos por el extremo más actual, el teatro de nuestros días, para movernos progresivamente hacia la práctica teatral y finalizar con la generación de los grandes clásicos vivos.

Aleks Sierz, estudioso, analista teórico y autor del libro de referencia sobre el teatro británico de los años 90, *In-Yer-Face Theatre*, nos plantea una panorámica de los autores y las propuestas de hoy mismo siguiendo la onda expansiva de este teatro que se podría traducir como “descarado”, “a cara descubierta” o incluso “sin pelos en la lengua”. Roxana Silbert, directora de escena y Directora Artística de la compañía independiente Paines Plough, nos describe la práctica escénica en un sistema complejo en el que los autores están vinculados a los montajes, a talleres y proyectos de investigación, a compañías de repertorio, a encargos y al público. Finalmente, Michael Billington, sin duda el crítico más influyente del teatro londinense en las últimas décadas, nos lleva directamente a las fuentes, con su perspectiva única, de amigo y biógrafo, sobre Harold Pinter.

Antes de dejaros con el testimonio de estas tres miradas, sólo nos queda agradecer el apoyo del British Council y la colaboración de María Delgado, crítica y estudiosa del teatro europeo contemporáneo, en la organización de este encuentro. Y dedicar estos días de reflexión, que querrían ser también fuente de ideas y de inspiración, al maestro Harold Pinter, desaparecido en Nochebuena de 2008.